



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

Žalobkyně: a) **M. K. A.**, narozená dne x. x. x
 státní příslušností x
 b) **nezl. M. A.**, narozená dne x. x. x
 státní příslušností x
 zastoupená zákonnou zástupkyní **M. K. A.**
 obě bytem x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
 sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2019 č. j. OAM-x
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhaly zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. V podané žalobě žalobkyně napadly vydané rozhodnutí žalovaného z důvodu nezákonnosti – porušení ust. § 2 odst. 1, 4, § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004

Sb. (dále jen „správní řád“) a § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b a § 23 odst. 1 zákona o azylu. Dále namítaly, že jim byl ustanoven tlumočnický uzbekého jazyka, který jim dobře nerozuměl. Žalobkyně a) rovněž poukázala na to, že při pohovoru uvedla, že má kyrgyzskou státní příslušnost a je uzbeké národnosti, přičemž v rozhodnutí je uvedeno, že její národnost je kyrgyzská. Primárním důvodem opuštění země původu pak byly politické aktivity jejího manžela, návštěvy policie v jejich domácnosti a vše s tím související, což mělo negativní dopad do života rodiny. Důvodem obav žalobkyně a) z návratu do země původu je její uzbeká národnost. Nesouhlasila také s formálním odůvodněním neudělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany.

3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení nebo mezinárodní závazky České republiky. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobkyně nepovažoval napadené rozhodnutí za vadné, nepřezkoumatelné či nezákonné. Správní orgán uvedl, že: „... zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobkyně v průběhu celého správního řízení sdělila a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež považuje v daném případě za zcela dostatečné. Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec – písm. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, - písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Dle přesvědčení žalovaného správní orgán dostatečným způsobem odůvodnil neudělení azylu žalobci dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce v zemi původu nevyvíjel žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, s uzbekými státními orgány problémy neměl, zemi původu opustil legálně, s vlastním cestovním pasem, bez jakýchkoli obtíží. Žalobkyně rovněž neuváděla a žalovaný ani nezjistil, že by tato byla v zemi původu pronásledována z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) ZoA nebo že by jí v této souvislosti v případě návratu do země původu hrozilo nějaké nebezpečí. Pokud se jedná o zmiňované národnostní důvody stěžovatelky, těmito se žalovaný zabýval podrobným způsobem na čl. 5 – 6 rozhodnutí, přičemž vyjma ústrků v dětství od spolužáků žádné potíže, a to ani ze strany státních orgánů v zemi původu neměla, nadto od dětství je již kyrgyzské národnosti, stejně jako její nezl. dcera, což také sdělila v žádosti. Správní orgán ani nezjistil, že by žalobkyně nebyla přijata do zaměstnání z národnostních důvodů, nadto tato má v dokladech od dětství uvedenu kyrgyzskou národnost, proto nepřijetí do zaměstnání z národnostních důvodů působí opět jako účelově uvedené. Ze země původu vycestovala proto, že následovala manžela. Žalobkyně zemi původu opustila legálně autobusem, bez problémů, s vlastním cestovním pasem, z čehož také vyplývá, že o její osobu nemají místní státní orgány zájem. V průběhu řízení vůbec neuváděla, že by doklady k vycestování získala s pomocí korupce, v žalobě je toto opět účelově uvedené. V pohovoru také sdělila, že před vycestováním ze země ona či její nezl. dcera žádné potíže neměly, s policisty v kontaktu osobně nebyly, tudíž nedošlo ze strany žalovaného ani k v žalobě tvrzenému porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Lze připustit, že v Kyrgyzské republice není v oblasti dodržování lidských práv a v různých oblastech života vše na požadované úrovni, avšak každou žádost o udělení MO je třeba posuzovat individuálně, což se stalo i v tomto případě. Dle přesvědčení žalovaného se

správní orgán v napadeném rozhodnutí zabýval otázkou udělení humanitárního azylu žalobkyním dostatečným způsobem, nikoli pouze formálně, avšak opodstatněnost k jeho udělení neshledal, neboť žalobkyně žádné mimořádné skutečnosti neuváděla a tyto ani nebyly v průběhu řízení zjištěny, což řádně v napadeném rozhodnutí odůvodnil.“ V průběhu správního řízení žalovaný nezjistil, že by žalobkyním hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy tak, jak je požadováno v ust. § 14a zákona o azylu. K námitkám žalobkyně a) ohledně ustanoveného tlumočnicka uzbeckého jazyka žalovaný konstatoval, že žalobkyně a) během prováděného pohovoru neměla vůči tomuto žádných připomínek, na všechny otázky odpovídala logicky, tudíž tlumočnickovi dobře porozuměla, protokoly podepsala jako správné, bez připomínek, proto její námitky lze považovat pouze jako účelové, další materiály jako podklad pro řízení nenavrhovala. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně nebyly v průběhu správního řízení zkráceny na svých právech, přičemž nesplňují podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí rovněž považoval za objektivní a přezkoumatelné. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.

4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně i žalovaný výslovně souhlasili s projednáním věci bez jednání.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 2. 2018, předávací protokoly ze dne 15. 2. 2018, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 21. 2. 2018, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 2. 2018, výroční zpráva Kyrgyzstán Human Rights Watch – Výroční zpráva Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018, Kyrgyzstán Informace Amnesty International – Výroční zpráva Amnesty International 2018 ze dne 22. 2. 2018, Kyrgyzstán Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 20. 6. 2018, Kyrgyzstán Informace MZV ČR, čj. 111008/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 29. 5. 2019 č.j.: OAM-156/ZA-ZA11-P10-2018.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 15. 2. 2018 podala žalobkyně a) žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Sdělila, že se jmenuje A. M. K., narodila se v Kyrgyzské republice, dříve užívala příjmení M. K.. Obě žadatelky mají x státní příslušnost, dcera se jmenuje A. M. a narodila se x. x. x. Náboženským vyznáním žalobkyň je islám a obě disponují platnými cestovními doklady. Žalobkyně a) je v daná za p. S. B., který taktéž žádá o udělení mezinárodní ochrany. Posledním místem bydliště jmenovaných je vesnice x, kde měly obě registrovaný pobyt. Z x vycestovaly na české turistické vízum 8. 2. 2018 letecky. Ke svému zdravotnímu stavu uvedly, že jsou zdravé a neužívají léky. K důvodům podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a) uvedla, že její matka nyní žije v České republice, je uzbecké národnosti a je politický uprchlík, otec byl uzbecké národnosti a v Kyrgyzstánu jej zabili. Její manžel pracuje ve straně Ata Meken, ale ona měla potíže získat zaměstnání. Po zatčení lídra strany, pro kterou její manžel pracoval, začali jejímu muži vyhrožovat a téměř každý měsíc ho odvedli z domova. Přítel jednoho z bratrů jejího manžela pracuje u policie, tento zavolał bratrovi manžela informaci o chystaném zatčení jejího muže a poradil, že by měli opustit Kyrgyzstán. Nezletilá neměla v zemi původu žádné potíže.

8. Při pohovoru o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 2. 2018, který byl veden na žádost žalobkyně a) v jazyce uzbeckém, tato sdělila, že se vdala před třemi lety, bydlela v rodinném domě svého manžela s manželem a dcerou, předtím žila u babičky ve stejném okrese. Dům manžela je aktuálně prázdný, neprodali jej, ani nepronajali. V Kyrgyzstánu má pouze babičku ve vesnici x. Manželovi rodiče zemřeli, má dva bratry, kteří žijí ve městě x, s rodinou jsou v kontaktu. Žalobkyně a) je vystudovaná zdravotní sestra, ale nemohla nikde pracovat, jen občas někoho ošetřovala, v zemi původu nikdy nepracovala, protože jí nechtěli zaměstnat. Rodiče jsou Uzbekové a i ona má uzbeckou národnost. Konkrétním důvodem opuštění země původu byla bezpečnost její rodiny, kdy na základě telefonátu bratra jejího muže, v říjnu 2017, zjistili skutečnost, že se jejího manžela chystají zatknout. Rodina vycestovala ze země až v únoru 2018, protože potřebovali vyřídit víza. Při vyřizování ani při vycestování ze země neměli žádný problém. Česká republika byla cílovým státem, matka žalobkyně a) žije již 9 let na území České republiky, proto se s rodinou rozhodli jet do České republiky. Její matka se jmenuje S. K., nar. x. x. x v Uzbekistánu, byla jí udělena mezinárodní ochrana. Otce zabili v roce 2008. Matka odjela z Kyrgyzstánu a ona zůstala s babičkou. Na dotaz, jaké ona sama měla osobně problémy, žalobkyně a) uvedla, že babička je kyrgyzské národnosti, proto žádné problémy neměla, vždy ji chránila. Dále doplnila, že když studovala, ve škole jí vyhrožovali, říkali, že je Uzbekka. Když si vyřídila pas, babička jí nechala do pasu zapsat kyrgyzskou národnost a díky tomu dle svých slov neměla žádné problémy. Kromě zmíněných slovních posměšků ze strany spolužáků žádné problémy neměla, a to ani před odjezdem z vlasti. Na otázku jak dlouho pracuje její muž pro stranu Ata Meken sdělila, že neví jistě, ale určitě tam pracoval již v roce 2015, když měli svatbu. Lídra strany, pro kterou manžel žalobkyně a) pracoval, zatkli v únoru roku 2017, od této doby již manžel pro stranu nemohl pracovat a byl zatčen. Lídr strany byl zatčen, obviněn z korupce a následně odsouzen na 8 – 9 let odnětí svobody. Následně začali vyhrožovat jejímu manželovi, každý měsíc je doma navštívila policie a odvedla manžela násilím a bez uvedení důvodu. Byl bit během každého zadržení, lékaře nenavštívili, protože se báli problémů. Od propuštění manžela v říjnu 2017 do odjezdu ze země v únoru 2018 už neměl její muž v zemi původu žádné problémy. Její manžel po telefonátu se svým bratrem rozhodl, že musí odjet z Kyrgyzstánu, protože ho chtěli znovu zatknout, aby neorganizoval další mítinky. Se svými problémy se na nikoho neobrátili ani se nesnažili situaci jinak řešit, protože by je všude našli, mají všude své lidi. Protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany si žalobkyně a) nenechala přetlumočit za účelem zpětné kontroly a potvrdila jeho správnost svými podpisy na všech listech tohoto protokolu.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
11. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu *rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely*

sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let. Podle odst. 3 předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi. Podle odst. 4 v případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.

12. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
13. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
14. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
15. Městský soud v Praze úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobkyň porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobkyň v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
16. Městský soud má za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobkyní a) pohovor, při kterém jí umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jejich života v Kyrgyzstánu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobkyň. Soud je přesvědčen o tom, že žalovaný postupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu.
17. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem tvrzením, které žalobkyně učinily v průběhu správního řízení. Městský soud se ztotožnil s názorem uvedeným ve vyjádření žalovaného: „Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec – písm. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, - písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Dle

presvědčení žalovaného správní orgán dostatečným způsobem odůvodnil neudělení azylu žalobci dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce v zemi původu nevyvíjel žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, s uzbeckými státními orgány problémy neměl, zemi původu opustil legálně, s vlastním cestovním pasem, bez jakýchkoli obtíží. Žalobkyně rovněž neuváděla a žalovaný ani nezjistil, že by tato byla v zemi původu pronásledována z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) ZoA nebo že by jí v této souvislosti v případě návratu do země původu brozilo nějaké nebezpečí. Pokud se jedná o zmiňované národnostní důvody stěžovatelky, těmito se žalovaný zabýval podrobným způsobem na č.l. 5 – 6 rozhodnutí, přičemž vyjma ústrků v dětství od spolužáků žádné potíže, a to ani ze strany státních orgánů v zemi původu neměla, nadto od dětství je již kyrgyzské národnosti, stejně jako její nezl. dcera, což také sdělila v žádosti. Správní orgán ani nezjistil, že by žalobkyně nebyla přijata do zaměstnání z národnostních důvodů, nadto tato má v dokladech od dětství uvedenou kyrgyzskou národnost, proto nepřijetí do zaměstnání z národnostních důvodů působí opět jako účelově uvedené. Ze země původu vycestovala proto, že následovala manžela. Žalobkyně zemi původu opustila legálně autobusem, bez problémů, s vlastním cestovním pasem, z čehož také vyplývá, že o její osobu nemají místní státní orgány zájem. V průběhu řízení vůbec neuváděla, že by doklady k vycestování získali s pomocí korupce, v žalobě je toto opět účelově uvedené. V pohovoru také sdělila, že před vycestováním ze země ona či její nezl. dcera žádné potíže neměly, s policisty v kontaktu osobně nebyly, tudíž nedošlo ze strany žalovaného ani k v žalobě tvrzenému porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Lze připustit, že v Kyrgyzské republice není v oblasti dodržování lidských práv a v různých oblastech života vše na požadované úrovni, avšak každou žádost o udělení MO je třeba posuzovat individuálně, což se stalo i v tomto případě. Dle přesvědčení žalovaného se správní orgán v napadeném rozhodnutí zabýval otázkou udělení humanitárního azylu žalobkyním dostatečným způsobem, nikoli pouze formálně, avšak opodstatněnost k jeho udělení neshledal, neboť žalobkyně žádné mimořádné skutečnosti neuváděla a tyto ani nebyly v průběhu řízení zjištěny, což řádně v napadeném rozhodnutí odůvodnil.“ V žalobě namítané problémy spojené s národností žalobkyně a) nemohou dosáhnout intenzity požadované v § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy že by mohla být pronásledována z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Ke stejnému závěru pak lze dojít i v případě nezl. žalobkyně b), která v zemi původu taktéž žádným potížím nečelila, a to ani zprostředkovaně na základě potíží rodičů. Soud konstatuje, že rovněž jako žalovaný neshledal v případě žalobkyň naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

18. K námitce, že měl být žalobkyním udělen azyl dle ust. § 13 zákona o azylu, i zde nelze než souhlasit se žalovaným, že ze zjištění, které učinil, nevyplývá, že by žalobkyně splňovaly důvody pro udělení azylu ve smyslu tohoto ustanovení. Žalovaný své důvody pak uvedl na str. 7 žalobou napadeného rozhodnutí.
19. Pokud jde o námitku žalobkyň, že byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, s čímž se podle nich žalovaný nevypořádal dostatečně, Městský soud v Praze v první řadě poznamenává, že obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního

zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

20. Zdejší soud dále uvádí, že žalovaný se na str. 10 napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, zda jsou v případě žalobkyň dány důvody pro udělení humanitárního azylu. V této souvislosti se zabýval jejich rodinnou, sociální a ekonomickou situací, přihlédl i k věku a zdravotnímu stavu. Konstatoval, že žalobkyně a) má ve vlasti vybudované zázemí. Je dospělou, plně svéprávnou osobou, která byla a je schopna si zajistit prostředky na své životní potřeby prací. V Kyrgyzstánu má veškeré potřebné zázemí, a v případě potřeby i rodinné příslušníky, na něž se může v případě návratu do vlasti obrátit. Ani v případě nezletilé, z pohledu jejího zdravotního stavu, osobní a rodinné situace žalovaný neshledal takové skutečnosti, na základě kterých by bylo namíste udělit humanitární azyl. Soud se s hodnocením učiněným žalovaným ztotožňuje a považuje ho za dostatečné. V daném případě nebyl dle Městského soudu v Praze naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Žalovaný tak nepřekročil meze správního uvážení, ani ho nezneužil.
21. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabýval i tím, zda jsou v případě žalobkyň dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu (srov. str. 10 až 13 napadeného rozhodnutí). Pokud jde o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že kyrgyzský právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, poznamenal, že žalobkyně a) neměla ve vlasti žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami v míře odpovídající mučení či nelidskému zacházení či trestání. Ze shromážděných zpráv o situaci v Kyrgyzstánu nelze předpokládat, že by byly žalobkyně po návratu do vlasti za svůj pobyt v zahraničí, jakkoliv postihovány či ohroženy nebezpečím vážné újmy. V Kyrgyzstánu neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobkyně ohrozit na životě či lidské důstojnosti, žalovaný tak neshledal důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný nedospěl ani k závěru, že by případné vycestování žalobkyň bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu]. Zdejší soud se s tímto posouzením ztotožňuje a odkazuje na něj.

22. Městský soud v Praze považuje s ohledem na okolnosti případu za zřejmé, že žalobkyně a) podala jménem svým i jménem nezl. dcery žádost o mezinárodní ochranu s cílem legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: *„Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně brozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69.“*
23. Nedůvodná je pak i námitka, že pohovor nebyl veden s žalobkyní a) důkladně a při překladu mohly vzniknout nesrovnalosti. Ze správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je na první pohled zřejmé, že pohovor byl veden velmi důkladně a pečlivě, žalobkyně a) měla k dispozici tlumočnicka, možnosti zpětného přetlumočení nevyužila a připravila se o možnost provést případné korekce. Ze spisového materiálu vyplývá, že během pohovoru neměla vůči tlumočnickovi připomínky, odpovídala logicky, tudíž musela tlumočnickovi dobře porozumět, protokoly podepsala jako správné, bez připomínek. U namítané nesrovnalosti v napadeném rozhodnutí je z poskytnutých údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany zřejmé, že žalobkyně a) byla jednotlivě dotazována na svoji státní příslušnost a národnost, zde uvedla státní příslušnost Kyrgyzstán a národnost kyrgyzská a následně tyto informace stvrdila svým podpisem. Z obsahu celého správního spisu, především pak z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 2. 2018 je pak zřejmé, že žalobkyně a) je Uzbecka, nicméně do pasu si nechala napsat kyrgyzskou národnost. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí podrobně zachytil výpovědi žalobkyně a) a to na str. 2 až 4. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že námitky jsou pouze účelové.
24. Dále lze u námitek stran tlumočení ve správním řízení plně odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66, či ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 5/2011 - 77, dle kterých *„v řízení o žalobě a následně v řízení o kasační stížnosti nelze účinně zpochybnit kvalitu tlumočení pohovorů v řízení o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byl pohovor veden v jazyce, jež si žadatel o mezinárodní ochranu sám zvolil, svým podpisem potvrdil, že souhlasí s obsahem protokolu z tohoto pohovoru[...] Pokud byl nespokojen s tím, jak byla jeho vyjádření tlumočena, měl to uvést již během pohovorů, popřípadě neměl podepisovat na každé straně protokolu o pohovoru prohlášení o tom, že s ní byl seznámen a že s protokolem souhlasí, nýbrž měl uvést, které části jeho projevu byly tlumočeny chybně“* Pokud by měla žalobkyně a) konkrétní pochybnosti o tlumočení, vyjevila by je jistě již v průběhu řízení.
25. Zdejší soud uzavírá, že v případě žalobkyň neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobkyň. Při posouzení všech těchto skutečností

došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.

26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměly ve věci úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. října 2020

JUDr. Marcela Rousková

samosoudkyně